

[Udenrigsministeren.]

regeringerne og regeringsorganerne inden for fællesmarkedet, den danske regering forhandler med — foreligget planer om en sådan indskrænkning af adgangen til at blive medlem af fællesmarkedet i første omgang. Det, der synes at foreligge, er noget andet. Fællesmarkedet står over for udsigten til, at en lang række lande, en 9-10 lande, ønsker optagelse i fællesmarkedet eller associering til fællesmarkedet eller en tredje form for en snæver tilknytning til fællesmarkedet, og det er da i og for sig ganske naturligt, at man så begynder at overveje, hvorledes man skal bære sig ad med at få gennemført alle de forhandlinger, afklaret alle de problemer, der foreligger i forhold til de enkelte ansøgerlande. Det, der, så vidt vi kan konstatere, er sket, er, at man inden for embedsmandsstanden i Bruxelles har foretaget sådanne overvejelser og er nået frem til det synspunkt, at nu skulle man i første omgang koncentrere sig om at søge Storbritannien optaget, og så kunne man, om jeg så må sige, ligesom sætte de øvrige lande på venteliste og så senere optage dem enten som medlemmer eller som associerede.

Vi ved ikke, om fællesmarkedskommissionen har haft sådanne tanker til behandling, men vi ved i hvert fald, at hvis det er tilfældet, har de ikke ladet dem nyde fremme; sådanne tanker er ikke nået fra embedsmandsstadiet over til regeringsbehandling, heller ikke inden for fællesmarkedet eller hos de enkelte fællesmarkedsmedlemslandes regeringer, og det tror jeg nok vi kan tage som noget forholdsvis betryggende i betragtning af, at disse planer, så vidt vi har kunnet få konstateret, i hvert fald skulle være nogle måneder gamle.

Når jeg siger, at det for så vidt er forståeligt, at embedsmændene har givet sig til at drøfte, hvorledes man skal tilrettelægge forhandlingerne med alle de lande, der på en eller anden måde søger tilknytning til fællesmarkedet, skal vi se det på baggrund af, at der rejste sig en række vanskelige tekniske problemer, som må løses ved en sådan udvidelse af fællesmarkedet. På tilsvarende måde er det måske også forståeligt, at politikere i fællesmarkedslandene og andre steder, som i og for sig ikke

har anledning til at beskæftige sig så meget med de tekniske enkeltheder i sådanne forhandlinger, men levende interesserer sig for, hvorledes det nye Europas fremtid bliver udformet, kan komme ind på overvejelser af, hvorledes takten i fællesmarkedets udvikling skal være. Netop fordi man i og for sig kan forstå, at sådanne problemer kan komme til overvejelse — ligesom vi altså kan forstå baggrunden for en sådan overvejelse — så følger vi fra regeringens side og agter også fortsat meget nøje at følge, om der skulle ske en sådan nytænkning det ene eller det andet sted.

Jeg havde under mine ophold i USA og i London lejlighed til over for henholdsvis den amerikanske og den engelske regering at præcisere, at Danmark føler sig stillet side om side med Storbritannien, at vi ønsker at være med i det europæiske samarbejde som fuldt medlem, og at vi herunder også ønsker at være med i udformningen af det politiske samarbejde. Jeg kan sige, at jeg begge steder, både i Washington og i London, har mødt sympati og forståelse for de danske ønsker.

Medens jeg var i USA, har statsministeren præciseret det danske standpunkt over for de herværende ambassadører for fællesmarkedslanene, og regeringen fik herved bekræftet, at der ikke foreligger nogen ændring i fællesmarkedslanenes positive stilling til Danmarks ønske om medlemskab, den positive stilling, der fandt udtryk i, at da vi anmodede om optagelse af forhandlinger om medlemskabet, vedtog man at optage sådanne forhandlinger med os. Regeringen har senere modtaget tilkendegivelser, der positivt synes at udelukke, at der består det, som det ærede medlem hr. Poul Møller frygtede: en slags aftale mellem Frankrig og Tyskland eller måske en forståelse mellem Frankrig og Tyskland på dette punkt. Det er mit indtryk, at både den franske og den tyske regering har en nuanceret og nøje forståelse for Danmarks problemer og for den overbevisning, som regeringen og et overvældende flertal af tinget har givet udtryk for, nemlig at Danmark hører hjemme som helhjertet og aktiv deltager i de europæiske samlingsbestrebelse. Jeg vil også gerne tilføje, at det gælder ikke blot Frankrig og Tyskland — det ærede medlem hr. Poul